

Craig Murray: Julian Assange možná nepřežije do konce extradičního procesu

- CZ24 News | 29. října 2019

Byl jsem hluboce otřesen včerejšími událostmi na soudě Westminsterského magistrátu. Soudkyně, která se ani příliš nenamáhala předstírat zájem o argumenty a námitky Assangeových právníků, prosadila všechna svá rozhodnutí.

Než se dostanu k tomu, jak nehorázně nespravedlivý tento proces byl, musím se nejprve zmínit o Julianově zdravotním stavu. Byl jsem naprosto šokován tím, jak moc můj přítel zhubl, jak rychle mu ustoupily vlasy a jak je na jeho vzhledu patrné předčasné a velmi rychlé stárnutí. Vysloveně se belhal, což jsem u něj nikdy předtím neviděl. Od svého zatčení ztratil přes 15 kg na váze. Jeho fyzický vzhled však nebyl zdaleka tak šokující, jako zhoršení jeho mentálního stavu. Když ho požádali, aby uvedl své jméno a datum narození, několik vteřin viditelně bojoval s pamětí, a až teprve poté uvedl oba údaje. Dostanu se k důležitému obsahu jeho prohlášení na konci, nyní chci zmínit, že bylo zcela evidentní, jak pro něj bylo vše obtížné; artikulovat slova a soustředit se na myšlenkový pochod byl pro něj velký boj. Až do včerejška jsem byl naprosto skeptický vůči tvrzením, která přirovnávala zacházení s Julianem k mučení – dokonce i Nils Melzer, zvláštní zpravodaj OSN pro mučení – a byl jsem skeptický vůči těm, kteří prohlašovali, že je zřejmě vystaven vysilující léčbě pomocí léků. Jelikož jsem byl přítomen několika soudním řízením s oběťmi extrémního mučení v Uzbekistánu, a také jsem pracoval s přeživšími ze Sierra Leone i jiných míst, mohu vám říci, že včera jsem naprosto změnil svůj názor. Julian vykazoval přesně tytéž příznaky obětí mučení, které na světle mhouřily oči a mrkaly, a to zejména kvůli dezorientaci, zmatení a skutečným obtížím s prosazením svobodné vůle, což bylo způsobeno jejich bezmocností.

Byl jsem ještě mnohem skeptičtější vůči lidem, kteří tvrdili, že Julian zřejmě nepřežije konec extradičního procesu, tak jak mi to například v neděli večer tvrdil hlavní člen jeho právního týmu. Nejen, že tomu nyní věřím, ale jsem touto myšlenkou posedlý. Všichni včera u soudu viděli, že jeden z největších novinářů a nejvýznamnějších disidentů současnosti je před našima očima mučen k smrti ze strany státu. Když jsem viděl, jak se můj přítel, naprosto pohotově se vyjadřující muž a nejrychlejší myslitel, jakého jsem kdy znal, proměnil na belhající se a nesouvisle mluvící trosku, nemohl jsem to unést. Přesto zástupci státu, zejména bezcitná soudkyně Vanessa Baraitserová, nebyli jen ochotní, ale přímo dychtiví stát se součástí tohoto krvavého procesu. Vlastně mu řekla, že pokud není schopen chápat průběh soudního řízení, jeho právníci mu potom vše vysvětlí. Otázka, proč muže, který byl na základě samotného obvinění uznán vysoce inteligentním a kompetentním člověkem, změnil stát na někoho, kdo ani není schopen vnímat soudní řízení, jí vůbec nepřišla na mysl.

Obvinění proti Julianovi je velmi specifické; spiknutí s Chelsea Manningovou za účelem zveřejnění záznamů o válce v Iráku, o válce v Afghánistánu, a kabelogramů z Ministerstva zahraničí USA. Obvinění nesouvisí se Švédskem, se sexem, ani s volbami v USA v roce 2016; jednoduché vysvětlení, které, jak se zdá, mainstreamová média nejsou schopna pochopit.

Cílem včerejšího slyšení byla organizace tohoto případu; stanovit harmonogram pro soudní řízení, týkající se extradice. Klíčové body, které byly předmětem sporu, byly ty, že Julianovi obhájci požadovali více času na přípravu důkazů; a také argumentování, že v případě politických trestných činů není na základě Úmluvy o extradici vydávání povoleno. Obhájci argumentovali tím, že by nejprve mělo proběhnout předběžné slyšení, které by určilo, zda lze vůbec dohodu o extradici uplatnit.

Důvody, které uvedl Assangeův tým obhájců, pro získání více času na přípravu, byly zcela

přesvědčivé a alarmující. Právníci měli velmi omezený přístup ke svému klientovi ve vězení a bylo jim dovoleno předat mu dokumenty o případu teprve před týdnem. Assange měl velmi omezený přístup k počítači, a všechny příslušné záznamy a materiály zabavila z ekvádorského velvyslanectví vláda USA; neměl naprosto žádný přístup k materiálům o svém vlastním případě za účelem přípravy na svou obhajobu.

Navíc obhájci tvrdili, že jsou ve spojení se španělskými soudy ohledně velmi důležitého a relevantního právního případu v Madridu, který poskytne zásadní důkazy. Ukázalo se totiž, že CIA přímo nařídila špehování Juliana na velvyslanectví prostřednictvím španělské společnosti UC Global, která tam zajišťovala bezpečnost. Zásadní je, že to zahrnovalo špehování důvěrných rozhovorů mezi Assangem a jeho právníky, diskutujícími o jeho obhajobě proti tomuto extradičnímu řízení, které v USA běží od roku 2010. V každém normálním procesu by tento fakt sám o sobě stačil k tomu, aby bylo extradiční řízení zastaveno. Ostatně v neděli jsem se dozvěděl, že materiál, předložený u španělského soudu, který si objednala CIA, konkrétně zahrnuje video s Julianem ve vysokém rozlišení, a mě k tomu napadají různé souvislosti.

Důkazy, předložené španělskému soudu, také zahrnovaly tajný plán CIA na únos Assangeho, což poukazuje na to, jaký přístup mají americké orgány k zákonnosti v případě Assangeho, a jaké by mohl očekávat zacházení ve Spojených státech. Julianovi právníci uvedli, že právní proces ve Španělsku právě probíhá, a že důkazy z tohoto procesu budou nesmírně důležité, ale že nemusí být ukončen včas, a proto nebudou důkazy plně právně potvrzeny – a tudíž nebudou k dispozici v době, kdy bude podle navrhovaného harmonogramu probíhat slyšení o extradici Assangeho.

Pokud jde o trestní stíhání, James Lewis QC uvedl, že vláda je důrazně proti jakémukoli odkladu, který by obhajoba potřebovala na přípravu, a také je zásadně proti jakémukoli oddělenému zvažování otázky, zda je obvinění trestným činem politickým, neboť v tom případě by vydání nebylo na základě Úmluvy o vydávání povoleno. Baraitserová se chytla tohoto podnětu od Lewise a kategoricky prohlásila, že datum extradičního slyšení, které je stanoveno na 25. února, nelze změnit. Předtím byla otevřena změnám v termínech pro předkládání důkazů a odpovědí, a vyzvala k desetiminutové přestávce, aby se mohla obžaloba a obhajoba dohodnout na těchto krocích.

To, co se stalo potom, bylo velmi poučné. Průběhu jednání bylo přítomno pět zástupců americké vlády (původně tři, a další dva přišli v průběhu slyšení), byli usazeni u stolů, za právníky. Právníci obžaloby se okamžitě poradili se zástupci USA, a poté společně vyšli ven ze soudní síně, aby se rozhodli o tom, jak reagovat na termíny.

Po skončení přestávky tým obhájců uvedl, že se nemohou, podle svého profesionálního názoru, dostatečně připravit, pokud bude termín slyšení v únoru, ale v rámci instrukcí Baraitserové nicméně navrhli harmonogram pro doručení důkazů. V reakci na to Lewisův nižší právní zástupce pelášil do zadní části soudní síně, aby vše znovu prokonzultoval s Američany, zatímco Lewis dokonce řekl soudkyni, že „přijímá pokyny od těch, kteří jsou za ním“. Je důležité poznamenat, že když tohle řekl, neznamena to, že by se radil s Úřadem britského státního žalobce, ale s velvyslanectvím USA. Lewis obdržel pokyny od Američanů a svolil, že obhajoba by mohla mít dva měsíce na přípravu důkazů (přičemž obhájci řekli, že absolutně potřebují minimálně tři měsíce), ale že se únorový termín pro slyšení nesmí změnit. Baraitserová vydala soudní rozhodnutí, potvrzující vše, co Lewis pronesl.

V této fázi ještě nebylo jasné, proč jsme museli být svědky této frašky. Americká vláda diktovala pokyny Lewisovi, který tyto pokyny předával Baraitserové, jež je prohlásila za své právní rozhodnutí. Této šarády jsme také mohli být ušetřeni, zástupci americké vlády mohli prostě zasednout na soudcovskou stolicí a celý proces řídit. Nikdo v síni stejně nevěřil, že jsou součástí skutečného právního procesu, nebo že Baraitserová alespoň na okamžik zvažovala argumenty obhajoby. Když se při několika příležitostech podívala na obhájce, výrazy jejího obličeje zrcadlily emoce od opovržení

přes nudu až po sarkasmus. Když se však podívala na Lewise, věnovala mu pozornost, byla otevřená a vřelá.

Na extradici se evidentně spěchá, a to přesně v souladu s harmonogramem, který nařídil Washington. Proč je únorový termín pro USA tak důležitý, kromě snahy zabránit španělskému soudu, aby poskytl důkazy o činnosti CIA, související se sabotováním obhajoby? Uvítal bych jakékoli nápady.

Baraitserová zamítla žádost obhajoby o samostatné přednostní slyšení, které by mělo za cíl zvážit, zda lze dohodu o extradici vůbec uplatnit, aniž by se obtěžovala uvést důvod zamítnutí (možná si nemohla přesně vzpomenout na pokyny od Lewise). Nicméně tohle je článek 4 Úmluvy o extradici mezi UK/USA z roku 2007 v plném znění:

Na první pohled je Assange obviněn z toho, co je samotnou definicí politického trestného činu - pokud tomu tak není, tak co jiného? Nezahrnuje to žádná z výjimek, která je v dokumentu uvedena. Existují všemožné důvody, proč uvažovat o tom, zda je toto obvinění vyloučeno ze smlouvy o vydávání, a samozřejmě je třeba to učinit ještě před tím, než začne dlouhý a velmi nákladný proces zvažování všech důkazů, na něž by se dohoda vztahovala. Avšak Baraitserová tento argument jednoduše smetla ze stolu.

Jen pro případ, že by někdo zůstal na pochybách o tom, co v soudní síni probíhalo, Lewis se poté postavil a navrhl, že by obhajobě nemělo být umožněno plýtvat drahocenným časem soudu velkým množstvím argumentů. Všechny argumenty pro zásadní jednání by měly být poskytnuty písemně předem, a na argumenty a svědky u soudu „by měla být použita gilotina“ (takto to doslova řekl), zhruba pět dní pro obhajobu. Obhajoba namítala, že na předložení případu budou potřebovat delší dobu, než navrhovaných pět dní. Lewis však namítl, že celé slyšení by mělo skončit za dva dny. Baraitserová uvedla, že to není procesně správný okamžik pro vyslovení souhlasu, ale že to zváží, jakmile obdrží svazky s důkazy.

Baraitserová to poté završila prohlášením, že se únorové slyšení nebude konat u poměrně otevřeného a přístupného soudu Westminsterského magistrátu, kde jsme právě byli, ale u soudu magistrátu v Belmarsh, což je ponuré, maximálně zabezpečené zařízení pro předběžné právní procesy s teroristy, které je připojeno k věznici s maximální ostrahou, kde je Assange držen. Na tomto soudě Belmarsh, který je dokonce největší, je jen šest křesel pro veřejnost, cílem je zjevně vyhnout se kontrole veřejnosti a zajistit, aby Baraitserová nebyla opět veřejně konfrontována se skutečným popisem průběhu řízení, například tímto textem, které právě čtete. Pravděpodobně nebude možné, abych se tohoto zásadního slyšení v Belmarsh zúčastnil.

Stovky lidí dobré vůle, které dorazily na podporu Juliana, očividně úřady znepokojily. Doufají, že k hůře dostupnému soudu v Belmarsh se dostaví mnohem méně lidí. Jsem si celkem jistý (mám za sebou dlouhou kariéru diplomata), že dva další američtí vládní úředníci, kteří dorazili v polovině řízení, byli ozbrojení bezpečnostní pracovníci, povolání kvůli znepokojení nad velkým počtem protestujících během slyšení, jehož se zúčastnili vysocí američtí představitelé. Podnět ke změně soudu v Belmarsh daly zřejmě USA.

Assangeův tým právníků důrazně protestoval proti přesunu do Belmarsh, a to zejména z toho důvodu, že tam nejsou k dispozici žádné konferenční místnosti, kde by mohli vést konzultace se svým klientem, a také k němu mají velmi omezený přístup ve vězení. Baraitserová byla velmi odměřená a jejich námitku s úšklebkem zamítla.

Nakonec se Baraitserová otočila k Julianovi a nařídila mu, aby povstal, a zeptala se ho, zda celému řízení rozuměl. Odpověděl záporně. Řekl, že nedokáže myslet, přičemž působil velmi dezorientovaně.

Poté se zdálo, že našel vnitřní sílu, trochu se napřímil a řekl:

„Nechápu, jak může být tento proces spravedlivý. Tato supervelmoc měla 10 let na to, aby se připravila na tento případ, a já nemám dokonce ani přístup ke svým spisům. Je to velmi obtížné, tam kde jsem, cokoli udělat. Tito lidé mají neomezené zdroje.“

Bylo to pro něj zřejmě příliš velké úsilí, jeho hlas se ztišil a on byl stále zmatenější a nebylo mu téměř rozumět. Mluvil o tom, že informátoři a vydavatelé jsou označováni za nepřátele lidu, poté hovořil o krádeži DNA svých dětí a o tom, že byl špehován na schůzkách se svým psychologem. V žádném případě nechci tvrdit, že se Julian ohledně těchto bodů mýlil, ale nedokázal je správně formulovat, ani vyjádřit. Zjevně nebyl sám sebou, byl velmi nemocný, a bylo strašně bolestné ho sledovat. Baraitserová neprojevila soucit, ani nejmenší znepokojení. Jízlivě poznamenala, že kdyby nerozuměl tomu, co se dělo, jeho právníci mu to mohou vysvětlit, a odkráčela ze soudní síně. Celý zážitek byl hluboce znepokojující. Bylo zcela zřejmé, že se zde neodehrává opravdový právní proces. Byla to holá demonstrace moci státu a neskrývané nařizování průběhu soudního řízení ze strany Američanů. Julian byl v kóji za neprůstředným sklem, a já a třicet podivných členů veřejnosti, kteří se vmáčkli dovnitř, jsme byli v jiné kóji za dalším neprůstředným sklem. Nevím, jestli mě mohl vidět, nebo zda zahlédl své další přátele u soudu, nebo zda byl vůbec schopen někoho poznat. Nedal to nijak najevo.

Ve věznici Belmarsh je držen v naprosté izolaci 23 hodin denně. Má povoleno 45minutové cvičení. Pokud ho musí někam přemístit, zajistí, aby byly prázdné chodby, a také zamknou všechny dveře cel, aby se ubezpečili, že nebude mít žádný kontakt s jiným vězněm, když absolvuje krátké cvičení, které je přísně pod dohledem. V žádném případě nelze ospravedlnit, že je tento nelidský režim, aplikovaný na větší teroristy, použit v případě vydavatele, který je ve vyšetřovací vazbě.

Už několik let katalogizuji a protestuji proti stále autoritativnější moci britského státu, ale že by mohlo být naprosto nepřípustné zneužití moci tak otevřené a neskrývané, je stále šok. Kampaň démonizace a dehumanizace proti Julianovi, založená na lžích vlády a médií po předchozích lžích vlády a médií, vedla k situaci, kdy může být Assange pomalu zabit před zraky veřejnosti, a obviněn ze zveřejnění pravdy o proviněních vlády, přičemž se mu nedostane žádné pomoci od „liberální“ společnosti.

Pokud Juliana brzy nepropustí, zničí ho to. Jestliže si tohle může stát dovolit udělat, kdo bude další na řadě?